

Ursul butnar

Alecu Donici

Un urs văzând pe-un pădurar
De meserie cam butnar

Cum cercuri îndoiește
Și în avut sporește;

A socotit să-ncerce și el ăst meșteșug.
La cercuri trebui strung
Și alte cuviințe,

Dar ursului ce-i pasă de practice științe:
El are lăbi, putere, el vrea neapărat;
Iar voia câte fapte pe lume n-a lucrat.
Acum răsună codrul! Tot ce-i nuia mai groasă,

Din rădăcină-i scoasă;
Trăsesc, plesnesc copaci, în lăbi de urs mereu,
Dar lucrul mergea greu.
Văzând așa ursachi la pădurar aleargă,
Încât sta gata omul asupra lui să meargă.
„Ascultă-mă, vecine! Ian nu te ațoșa, -
I-a zis degrabă ursul, căci vorba nu-i așa.
Eu am venit cu pace și-ți fac o întrebare:
Tu-ndoi la cercuri bine, apoi de ce eu, care
Acum de două zile muncesc neconținut,
Mulțime de pădure în labă-mi se sfărmară,
Făcându-o ciurcele, să-ncarci tu mii de cară,

Și nici un cerc n-am îndoit.
Spune-mi de este oare
Vreun secret ascuns?”
- Așa: el stă-n aceea, - lui omul i-a răspuns, -
Ce tu n-ai din născare,
Și-anume: în răbdare!